

сериозна намѣса на Европа, той не вѣрваше, че би могло да се постигне нѣщо добро за нашия народъ. Турцитѣ, казваше, никога не сж искали и не искатъ нито днесъ, па и да се склонятъ даже да приематъ подъ натискъ нѣкои реформи, тѣ не могатъ, тѣ не сж въ състояние да ги приложатъ по отношение къмъ християнскитѣ народонаселения въ империята. Всичко, казваше, имъ прѣчи за това: религия, нрави, възпитание, невѣжество, неизцѣрими прѣдрасждки, страхъ за отнимане властта отъ ржцѣтѣ имъ, природна надмѣнностъ, прѣзрѣние къмъ всичко, що не е турско, що не е мусулманско.

Но днитѣ минуваха и нито писма пристигаха въ Парижъ за българскитѣ делегати, нито Цанковъ идѣше отъ Виена. Безпокойствието ми, душевното ми вълнение отъ всичко това се усилваше отъ день на день повече, и азъ пишахъ и изпращахъ писма върху писма ту въ Цариградъ чрѣзъ уговорени отъ по-прѣди посрѣдничества, ту въ Виена до Цанкова. Послѣдниятъ ми отговаряше, но само за да ми извѣсти въ своето и той безпокойствие, че чаканитѣ писма ги нѣмало ни въ Виена отъ никждѣ. Съобщаваше ми само за утѣшение, че той се виждалъ често съ Каница, и че Каницъ обѣщавалъ да ни издѣйствува една ауденция при министра на външнитѣ дѣла въ Австро-Венгрия. Но особено любопитно бѣше писмото му отъ 29-и августа. Между друго, той ми пишеше и слѣдното: „На другия день, т. е. 24 августа, слѣдъ вашето трѣгване за Парижъ г. Паница прие, съ подписъ: *Каравеловъ*, *Боневъ*, слѣдующата телеграма отъ Москва: — „Общата работа взе тука много добъръ видъ. Кажете на двамата цариграждане, сакжнъ да не подкачатъ работата си додѣто не получатъ писмо или не се видятъ съ нѣкого отъ насъ, което ще бѣде много